

dog at lægge for meget i denne underordnede Bestillingsmands Haand og vilde formentlig ikke kunne antages uden en Lovtilkendegivelse herom.

Ændringsforslaget Nr. 79 til § 195 behøver formentlig ingen Begrundelse.

Ændringsforslaget Nr. 80 til § 196 er begrundet i, at det, som Paragraffen lyder, vil være ganske overordentlig vanskeligt at faa nogen Nytte af den i samme omtalte Vedtagelse. Nogen af de i § 191 2° nævnte Personer vil der jo kun undtagelsesvis træffes paa det fremmede Sted, hvor de intet have at gøre, og at den, der modtager Forkyndelsen, skal erklære sig for befuldmægtiget særligt hertil, synes ogsaa at være for meget forlangt. Det synes at maatte være nok, at den eller de, der antræffes, ere villige til at modtage Forkyndelsen og give vedkommende Underretning om den. Skulde det desuagtet indtræffe, at denne ikke faar Underretning om Stævningen, maa han tilregne sig selv dette som en Følge af, at han indlader sig paa en saadan Vedtagelse, som her omtales.

Ændringsforslagene Nr. 81 og 82 behøve neppe nogen særlig Begrundelse.

Ændringsforslag Nr. 83 sigter blot til at gøre det tydeligt, at den i § 201, 2det Punktum, angivne Retsfølge dog ikke bør gælde den, som f. Eks. med Rettens Tiladelse har forladt Mødet.

Ændringsforslaget under Nr. 84 til § 209 er begrundet i, at det formentlig medfører en ikke uvæsentlig Ulighed i Parternes Retsstilling, at Tavshed og Ubestemthed i Fremstillingen for Sagsøgtes Vedkommende har til Følge, at Retten kan holde sig til Modpartens Fremstilling, hvilket i Reglen vil eller dog kan betyde et Tab i Realiteten for ham, medens Retten over for Sagsøgeren i lige Tilfælde kan indskrænke sig til at afvise Sagen, hvoraf ikke følger andet, end at Sagen kan anlægges paa ny, og intet Tab i Realiteten lides. Ved at give Adgang til Afvisning er der formentlig nærmest tænkt paa det Tilfælde, at Stævningen og den Fremstilling af Sagsam-

menhængen og Paastanden, den skal indeholde, er saa utydelig, at Retten ikke kan grunde en Dom i Realiteten derpaa, thi i andet Tilfælde synes der ikke at være Grund til at lade andre Virkninger indtræde for den ene Part end for den anden; men det ses ikke rettere, end at dette Tilfælde finder sin Løsning andetsteds i Lovforslaget, nemlig i § 322 sammenholdt med § 325; thi naar Sagsøgeren ikke producerer Stævning eller Angivelse efter § 322, som tilstrækkelig tydeligt indeholder Paastanden og en kort, men dog forstaaelig Fremstilling af de Kendsgerninger, hvorpaa den støttes, saa maa Sagsøgeren formentlig behandles efter § 325, som den der ikke har produceret, hvad der af ham skal produceres ifølge § 322, og Sagen af den Grund afvises.

Ændringsforslag Nr. 85 til § 218 hænger sammen med, hvad der senere vil blive omtalt med Hensyn til Eden.

Ændringsforslag Nr. 86 til § 219 og 87 til § 220 er en simpel Følge af de af Udvalget under Nr. 2 og Nr. 6 stillede Ændringsforslag.

Ændringsforslag Nr. 88 til § 233 gaar ud paa at vende tilbage til Kommissionsforslagets Affattelse, da man frygter for, at der ellers ikke vil opnaas nogen væsentlig forandret Praksis i Henseende til Procésomkostningers Paalæg. „Særlig Grund“ er et saa ubestemt Udtryk, at f. Eks. nogen Tvivlsomhed i Henseende til det juridiske Spørgsmaal i Sagen vil kunne anses som Grund til at hæve Processens Omkostninger, og Retterne ville saaledes ad den Vej let kunne blive i det gamle Spor, hvad formentlig ikke er Lovforslagets Mening.

Ændringsforslag Nr. 91 til § 258 gaar kun ud paa at rette en Inkurie.

Ændringsforslag Nr. 95 til § 262 gaar ud paa at skaffe den, hvem der af Forligskommissionen er bleven paalagt Erstatning til indklagede for Udeblivelse fra Mødet, en let Adgang til at faa dette redresseret, naar han oplyser at have haft lovligt Forfald.

Ændringsforslag Nr. 96 til samme Paragraf er kun begrundet i, at det synes